

Sygn. akt IVU 629/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Lucyna Ramlo

Protokolant st. sekr. sądowy Renata Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2013 r. w Toruniu

sprawy **U. G.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania **U. G.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

z dnia 6 lutego 2013 r. nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawczyni U. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 5 października 2012 roku do dnia 5 kwietnia 2014 roku;

II. stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

/-/SSO Lucyna Ramlo

Sygn. akt IV U 629/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 lutego 2012 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., powołując się na przepisy art. 12, art. 57 i art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) odmówił U. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 21 stycznia 2013 r. nie uznała ubezpieczonej za niezdolną do pracy.

U. G. zaskarżyła powyższą decyzję w całości wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawczyni nie zgodziła się z oceną stanu jej zdrowia dokonaną przez Komisję Lekarską ZUS wskazując, iż od 2007 r. choruje na zaburzenia depresyjno-maniakalne, która to choroba była podstawą utraty zatrudnienia, a w 2012 r. hospitalizacji psychiatrycznej. Nadto wnioskodawczyni cierpi na dalsze schorzenia w postaci zwyrodnienia kręgosłupa, niedosłuchu prawostronnego oraz żyłaków, które powodują niemożliwość dłuższego przebywania w pozycji stojącej. Wbrew stanowisku organu rentowego występowanie powyższych schorzeń w ocenie wnioskodawczyni czyni ją niezdolną do pracy, zarówno w ramach posiadanych kwalifikacji jak i podjęcia się przekwalifikowania, gdyż

stan zdrowia psychicznego uniemożliwia jej przyswajanie nowej wiedzy, zaś pozostałe schorzenia wykluczają podjęcie się pracy fizycznej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zajęte w skarżonej decyzji. Wskazał jednocześnie, iż wnioskodawczyni legitymuje się wymaganym do przyznania prawa do renty stażem ubezpieczeniowym, w ostatnim 10-leciu przed złożeniem wniosku wykazała 8 lat, 4 miesiące i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zaś do 21 kwietnia 2011 r. pobierała zasiłek dla osób bezrobotnych.

Sąd ustalił co następuje:

U. G. urodziła się (...). Posiada wykształcenie średnie kierunkowe, ukończyła Policealne Studium (...) w T..

W toku aktywności zawodowej pracowała w wyuczony zawodzie, w tym ostatnio od 7 lutego 1991 r. do 31 grudnia 1998 r. w Urzędzie Powiatowym w B., a od 1 stycznia 1999 r. do 4 sierpnia 2010 r. w Starostwie Powiatowym w B. na stanowiskach księgowej, starszej księgowej i specjalisty w Wydziale Finansowym. Z kolei w okresie 22 października 2010 r. do 21 kwietnia 2011 r. podlegała ubezpieczeniom jako osoba pobierająca zasiłek dla bezrobotnych. Aktualnie nie pozostaje w ubezpieczeniu.

/okoliczności bezsporne, a nadto wywiad zawodowy k. 3 akt rentowych plik II, świadectwo pracy k. 9-11 akt rentowych plik I, decyzje k. 56, 57 akt rentowych plik I/

Od 2007 r. wnioskodawczyni leczy się w (...) z początkowym rozpoznaniem koalkoholizm (F43 - reakcja na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne), a od 2010 r. zespołu depresyjnego nawracającego na tle przewlekłej reakcji sytuacyjnej (F 33 i F 43).

W uwagi na stan zdrowia psychicznego w ostatnim okresie zatrudnienia, od 20 września 2009 r. do 17 marca 2010 r. przebywała za zwolnieniu lekarskim. Z kolei od 18 marca 2010 r. do 4 sierpnia 2010 r. i od 15 sierpnia 2010 r. do 13 października 2010 r. pobierała świadczenie rehabilitacyjne – rozpoznane zaburzenia lękowo-depresyjne.

/dowód: decyzje k. 6, 12 akt rentowych plik II, k. 37 plik I

zaświadczenie o stanie zdrowia k. 2, 7, 14, 19 dokumentacji lekarskiej ZUS

historia choroby k. 3-4, 8-12, 17 dokumentacji lekarskiej ZUS

opinie lekarskie k. 5, 13, 18 dokumentacji lekarskiej ZUS

W dniu 5 października 2012 r. U. G. złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Do wniosku załączyła zaświadczenie o stanie zdrowia wskazujące na rozpoznanie zaburzeń depresyjnych nawracających (F 33) oraz schorzeń kręgosłupa.

/dowód: wniosek k. 1-3 akt rentowych plik I

zaświadczenie o stanie zdrowia k. 19, 23 dokumentacji lekarskiej ZUS

W okresie od 15 października 2012 r. do 29 listopada 2012 r. wnioskodawczyni była hospitalizowana w Wojewódzkim Szpitalu (...) w Ś. z rozpoznaniem zespołu maniakalno-depresyjnego, epizod mieszany obserwacja w kierunku spectrum CHAD (F 31.6), a nadto dyskopatia C4-C5, żylaki prawej kończyny dolnej.

/dowód: historia choroby k. 25-32, 34-35 dokumentacji lekarskiej ZUS

Orzeczeniem z dnia 28 listopada 2012 r. lekarz orzecznik ZUS ocenił, iż wnioskodawczyni z rozpoznanymi zaburzeniami lękowo-subdepresyjnymi, przebywająca na oddziale psychiatrycznym, nie wykazuje zaburzeń powodujących niezdolność do pracy.

Komisja lekarska ZUS – rozpoznając sprzeciw wnioskodawczyni – w orzeczeniu z dnia 21 stycznia 2013 r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika ZUS. Rozpoznała zaburzenia lękowo-depresyjne oraz zespół bólowy kręgosłupa w wywiadzie. W ocenie Komisji Lekarskiej aktualny stan psychiczny badanej, po zakończonej hospitalizacji psychiatrycznej, nie upośledza funkcjonowania w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy. Stwierdzone schorzenia nie upośledzają funkcjonowania w stopniu ograniczającym zarobkowanie.

/dowód: orzeczenia k. 61, 66 akt rentowych plik I

sprzeciw k. 62 akt rentowych plik I

opinie k. 33, 36 dokumentacji lekarskiej ZUS

Mając na uwadze powyższe skarżoną decyzją z dnia 6 lutego 2012 r. (...) Oddział w T. odmówił U. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 21 stycznia 2013 r.

Jednocześnie organ rentowy ustalił, iż wnioskodawczyni wykazała łączny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 23 lat, 6 miesięcy i 8 dni, w tym w ostatnim dziesięcioleciu przez złożeniem wniosku do stażu tego przypadają 8 lat, 4 miesiące i 20 dni.

/dowód: decyzja k. 98-99 akt rentowych plik I

raport ustalenia uprawnień do świadczenia k. 94-97 akt rentowych plik I

Sąd, rozpoznając odwołanie, dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych specjalistów internisty, psychiatry, ortopedy, neurologa, chirurga i psychologa celem ustalenia czy U. G. jest całkowicie bądź częściowo niezdolna do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych, od kiedy do kiedy należy datować niezdolność i czy ma ona charakter trwały czy okresowy.

Biegli po przeprowadzeniu badań lekarskich i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną w dniu 6 czerwca 2013 r. wydali opinię, w której rozpoznali u wnioskodawczyni jako schorzenie podstawowe zaburzenia lękowo-depresyjne (podejrzenie zaburzeń afektywnych dwubiegunowych), zaś jako choroby współistniejące niedosłuch prawostronny w wywiadzie, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego, bez objawów korzeniowych i ograniczeń ruchowych, stan po wycięciu pęcherzyka żółciowego oraz żylaki kończyn dolnych.

W ocenie biegłych stwierdzony stan psychiczny czyni wnioskodawczynię częściowo niezdolną do pracy, a niezdolność ta ma charakter okresowy 18 miesięcy od dnia złożenia wniosku. Biegli nie podzielili tym samym stanowiska organów orzeczniczych ZUS wskazując, iż wnioskodawczyni nie jest zdolna do pracy zgodnej z poziomem jej kwalifikacji i ostatnio wykonywanym zawodem. W badaniu psychiatrycznym zachowanie lekko niespokojne, nastrój i napęd psychoruchowy obniżone, funkcje pamięciowe i koncentracja uwagi osłabione, brak omamów i urojeń, wzmożona męczliwość i lękliwość. Z kolei biegły psycholog, po przeprowadzeniu badań testowych, wskazał, iż uzyskane wyniki mieszczą się na pograniczu normy i patologii organicznej, funkcje intelektualne w normie, na przeciętnym poziomie. Badana zgłasza skargi o charakterze lękowo-depresyjnym.

/dowód: protokół badań sądowo-lekarskich k. 21-22

orzeczenie lekarskie k. 23

W uzupełniającej indywidualnej opinii z dnia 3 lipca 2013 r. biegły sądowy psychiatra podtrzymał ocenę stanu zdrowia psychicznego wnioskodawczyni. Wskazał, iż ocena ta została wydana w oparciu o wyniki badań bezpośrednich oraz analizę dokumentacji medycznej, w tym z ostatniej hospitalizacji psychiatrycznej. W badaniach przedmiotowych stwierdzono m. in. obniżenie nastroju, spowolnienie psychoruchowe, osłabienie pamięci i koncentracji uwagi, wzmożoną lękliwość i męczliwość. W ocenie biegłego powyższe dane i badania wskazują na możliwość przyjęcia, iż ustalone obecnie zaburzenia lękowo-depresyjne występują w przebiegu choroby afektywnej dwubiegunowej. Biegły

nie miał jednak wątpliwości, iż niezależnie od podłoża ustalony aktualny stopień nasilenia i charakter objawów powodują u wnioskodawczynie częściową okresową niezdolność do pracy w wyuczonym i wykonywanym zawodzie. Wnioskodawczynie wymaga dalszego leczenia psychiatrycznego w warunkach ambulatoryjnych.

/dowód: opinia uzupełniająca k. 50

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w dołączonych do akt sądowych aktach rentowych oraz dokumentacji lekarskiej albowiem ich treść nie budziła wątpliwości Sądu, a nadto żadna ze stron nie zakwestionowała autentyczności zawartych w nich informacji.

Ustalenia w przedmiocie stanu zdrowia wnioskodawczynie i jego przełożenia na zdolności zarobkowe poczyniono natomiast w oparciu o dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych internisty, psychiatry, ortopedy, neurologa, chirurga i psychologa z dnia 6 czerwca 2013 r. oraz indywidualnej opinii uzupełniającej biegłego psychiatry z dnia 3 lipca 2013 r. Sąd w pełni podzielił wnioski biegłych zawarte w niniejszych opiniach. Powołani biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom wnioskodawczynie. Przedmiotowe opinie zostały sporządzone w oparciu o przedłożoną dokumentację medyczną, informacje uzyskane w trakcie wywiadu oraz po przeprowadzeniu adekwatnych badań, zaś wnioski płynące z opinii były przez biegłych fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnione. Biegli konsekwentnie wskazywali, iż w aktualnym stanie zdrowia psychicznego U. G. jest częściowo niezdolna do pracy z powodu schorzeń psychiatrycznych – zaburzenia lękowo-depresyjne (podejrzenie zaburzeń afektywnych dwubiegunowych). Stopień nasilenia i charakter powyższych objawów chorobowych – takich jak obniżenie nastroju, spowolnienie psychoruchowego, osłabienie pamięci i koncentracji uwagi – powodują u wnioskodawczynie niezdolność do pracy w wyuczonym i wykonywanym zawodzie, a niezdolność ta ma charakter okresowy 18 miesięcy od dnia wystąpienia z wnioskiem rentowym. Sąd uznał opinie biegłych sądowych za miarodajne dla oceny stanu zdrowia wnioskodawczynie i jej zdolności do pracy.

Tym samym Sąd nie podzielił przeciwnego stanowiska prezentowanego przez organ rentowy w pismach procesowych z dnia 19 czerwca 2013 r. i 24 lipca 2013 r.

Nietrafnym przede wszystkim okazał się zarzut nieuzasadnionej diagnozy w kierunku podejrzenia choroby afektywnej dwubiegunowej jako opartej na domniemaniach bez zastosowania metod obiektywizujących. Biegły psychiatra w opinii uzupełniającej wskazując na podejrzenie w/wym. choroby, podkreślił przy tym jednoznacznie, iż ustalony aktualny stopień nasilenia i charakter objawów powodują u wnioskodawczynie częściową niezdolność do pracy niezależnie od podłożenia choroby. Z żadnej z opinii biegłych nie wynika stanowcze rozpoznanie choroby afektywnej dwubiegunowej, a jedynie podejrzenie jej występowania jako stanowiące przyczynę obecnych zaburzeń lękowo-depresyjnych. Rozpoznanie w tym zakresie jest natomiast zgodnie z ustaleniami lekarzy orzeczników ZUS i pozostaje niekwestionowane.

Trudnym jest natomiast przyjęcie, iż osoba znajdująca się w powyższym stanie chorobowym, ze wskazanymi przez biegłych objawami – w badaniu zachowanie lekko niespokojne, nastroj i napęd psychoruchowy obniżone, funkcje pamięciowe i koncentracja uwagi osłabione, brak omamów i urojeń, wzmożona męczliwość i lękliwość – jest zdolna do efektywnego wykonywania pracy umysłowej księgowej czy szerzej pojętej pracy ekonomistki, zgodnie z posiadanym wykształceniem i doświadczeniem zawodowym, a która to wymaga niewątpliwie długotrwałej koncentracji, dobrej pamięci czy wzmożonej uwagi. Osoba posiadająca niewątpliwie deficyty na tych polach oraz prezentująca wzmożoną męczliwość i lękliwość bezsprzecznie nie jest zdolna do ich wykonywania bez uszczerbku dla pracodawcy i jakości wykonywanej pracy. Biegli w zakresie tym nie mieli wątpliwości, iż mimo poprawy po przebytej hospitalizacji psychiatrycznej występujący aktualnie u wnioskodawczynie stopień nasilenia i charakter objawów uniemożliwiają jej powrót do aktywności zawodowej i swobodnego występowania na rynku pracy czyniąc okresowo niezdolną do pracy. Sąd, mając na uwadze merytoryczność i spójność opinii biegłych oraz ich logiczność i zgodność z zasadami

doświadczenia życiowego w kontekście oceny charakteru wykonywanej pracy odrzucił przeciwną argumentację organu rentowego.

Sąd jednocześnie, z w/wym. powodów nie przychylił się do wniosku organu rentowego w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii biegłych sądowych uznając go za zmierzający do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. Wszystkie okoliczności sporne w sprawie zostały przez biegłych w dostateczny sposób wyjaśnione, a sporządzona przez nich opinii wraz z dodatkową opinią uzupełniającą biegłego psychiatry była spójna, logiczna oraz zgodna z pozostałą zgromadzoną w sprawie dokumentacją medyczną. Jak jednolicie wskazuje się w orzecznictwie (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009 r., V ACa 139/09) o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności (tak wyrok SN z dnia 15 lutego 1974r., II CR 817/73, LEX nr 7404). W niniejszej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca. Biegli w swej opinii wypowiedzieli się jednoznacznie i kategorycznie. Organ rentowy nie przedstawił zaś żadnych istotnych merytorycznych i znajdujących uznanie zarzutów wobec zajętego przez biegłych stanowiska.

Przechodząc do analizy przepisów stanowiących podstawę przyznania renty w pierwszej kolejności należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, nr 153, poz. 1227 ze zm.) prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3 - 8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11 - 12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15 - 17 oraz art. 7 pkt 1 - 4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym wymogu tego nie stosuje się – w myśl ust. 2 – do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn oraz został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy.

Z kolei przepis art. 58 ustawy wskazuje szczegółowo wymiar wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego. Zgodnie z ust. 1 pkt 5 warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy (ust. 2 zd. 1). Wymóg ten – zgodnie z art. 58 ust. 4 – nie dotyczy ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała (art. 59 ust. 1 pkt. 1) bądź renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (art. 59 ust. 1 pkt. 2).

Definicja ustawowej niezdolności do pracy zawarta jest z kolei w przepisie art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zgodnie, z którym niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W przepisach ustępów 2 i 3 cytowanego przepisu jest natomiast mowa o różnicy między niezdolnością do pracy całkowitą oraz częściową. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność

do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania w pierwszej kolejności wskazać należało, iż wnioskodawczyni bezspornie spełniła przesłankę art. 57 ust. 1 pkt. 2 ustawy, a więc posiada wymagany, zgodnie z art. 58 ust. 1 ustawy, staż ubezpieczeniowy przypadający w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę – organ rentowy uwzględnił łącznie 8 lat, 4 miesiące i 20 dni.

Ustalając z kolei przesłankę niezdolności do pracy, Sąd mając na uwadze jednoznaczne opinie biegłych lekarzy sądowych z dnia 14 czerwca 2013 r. i 3 lipca 2013 r. uznał, iż została ona spełniona. U. G. z uwagi na stan zdrowia psychicznego nie jest aktualnie zdolna do swobodnego występowania na rynku pracy.

Wnioskodawczyni od kilku lat pozostaje pod stałą ambulatoryjną opieką psychiatryczną i brak było podstaw do ustalenia, iż po przebytej w 2012 r. hospitalizacji psychiatrycznej powróciła do pełni zdrowia. Biegli nie mieli wątpliwości, iż aktualny stopień nasilenia i charakter objawów chorobowych rozpoznanego zespołu depresyjno-lękowego takich jak obniżenie nastroju, spowolnienie psychoruchowego, osłabienie pamięci i koncentracji uwagi powodują u wnioskodawczyni niezdolność do pracy w wyuczonym i wykonywanym zawodzie ekonomisty, a niezdolność ta ma charakter okresowy 18 miesięcy od dnia wystąpienia z wnioskiem rentowym.

W sprawie spełniona została również ostatnia przesłanka albowiem ustalona powyżej niezdolność do pracy (tożsama z datą złożenia wniosku rentowego) powstała w okresie 18 miesięcy od ustania ostatniego okresu ubezpieczenia, tj. pobierania zasiłku dla osób bezrobotnych – art. 57 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 7 pkt 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie z art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS zmienionym przez art. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 42, poz. 338) w brzmieniu obowiązującym od 1 kwietnia 2009 r.:

„W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.”

Mając na uwadze fakt, iż w postępowaniu sądowym biegli dysponowali identycznym materiałem dowodowym jak lekarze w postępowaniu administracyjnym, należało uznać, iż organ rentowy wydał decyzję w oparciu o wadliwe orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS. Ponosi on zatem odpowiedzialność za brak pozytywnego ustalenia ostatniej okoliczności warunkującej przyznanie prawa do renty.

Reasumując powyższe rozważania natury prawnej i faktycznej stwierdzić należy ponad wszelką wątpliwość, iż U. G. spełniła wszystkie przesłanki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagane w świetle art. 57 i art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, co uzasadnia uwzględnienie złożonego przez nią odwołania. Wnioskodawczyni legitymuje się wymaganym stażem ubezpieczeniowym, jest osobą częściowo okresowo niezdolną do pracy, a niezdolność ta powstała w ustawowo wskazanym okresie. Organ rentowy ponosi natomiast odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności – ustalenia niezdolności do pracy – niezbędnej do przyznania renty.

Z uwagi na powyższe Sąd w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał U. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od dnia 5 października 2012 r. na okres do dnia 5 kwietnia 2014 r. (punkt I wyroku); stwierdzając jednocześnie odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do przyznania wnioskodawczyni uprawnień rentowych na podstawie art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, o czym orzeczono w II punkcie wyroku.

Przewodniczący

Sędzia SO Lucyna Ramlo